

▲ Selmar Jurian en Luisa Montero de la Rosa bij de vijver in Eext. Foto Jasper Moulijn

Pleidooi voor meer bescheidenheid

RECENSIE TERUGKEER NAAR GAIA

★★★★☆

Gebeurtenis: locatietheater 'Terugkeer naar Gaia'. **Regie en idee:** Geke Hoogstins. **Spel:** Albert Secuur, Luka Brandsma, Anja Warmink e.a. **Muziek:** Joop Caspers e.a. **Choreografie:** Selmar Jurian. **Dans:** Lisa Scheffer, Suzanne Zeegers, Dansschool Aa en Hunze e.v.a. **Licht:** Tybert Jan Maters. **Gezien:** 28/8 Vijzelweg Eext. **Publiek:** ca. 650. **Nog te zien:** vandaag en morgen.

Joep van Ruiten

S chijnbaar uit het niets toverde kunstenaar Geke Hoogstins uit Eext in 2011 rond de vijver nabij haar atelier een spectaculaire voorstelling met dans, film, Drentse mythen en muziek van Pink Floyd tevoorschijn: *Walkyre echo's*. De productie was een van de grote verrassingen in het jaar dat Aa en Hunze zich culturele gemeente van Drenthe mocht noemen.

Nu is er een vervolg, *Terug naar Gaia*. Wederom naar een idee van Hoogstins. Wederom in wat we haar

achtertuin kunnen noemen. Wederom met veel dans, mythen en muziek – dit keer van onder anderen Joop Caspers, Cas Straatman en Hoogstins zelf. Opnieuw is er bij de vijver plek voor duizend bezoekers, morgen is reeds uitverkocht.

Een strakke vertelling kent de voorstelling niet, het zijn gegevens die de toeschouwer aaneen mag rijgen. Verteller Pytheas (waardige Albert Secuur) neemt de jonge onschuldige Hylko (prima Luka Brandsma) mee op een tijdreis. Hylko ontdekt aldus de krachten van moeder aarde (klankrijke Anja Warmink als Gaia) en ziet hoe deze worden miskend en misbruikt.

Met name na de pauze wordt een bombardement aan film- en foto-beelden (deels afkomstig van *Warchild*) losgelaten om duidelijk te maken dat de spilzieke, onverantwoordelijke, hebzuchtige en machtswellustige mens de aarde verknoot en verkracht. Welbeschouwd is *Terug naar Gaia* een groot pleidooi voor terughoudendheid, een meer bescheiden, nietige en nederige opstelling.

Die roep staat in contrast met de manier waarop de waarschuwingen worden uitgedragen. Veel is groots en meeslepend, gericht op de over-

treffende trap: de muziek, de teksten, het licht, de beelden, de choreografieën. Het decor is overweldigend. Veel speelt zich in de hoogte en de verte af, achter de vijver, wat het oproepen van intimiteit en ontroering niet eenvoudig maakt.

Dat pathos fraaie momenten kan opleveren, blijkt onder meer uit de herneming van de witte wieven-mythe, uitgevoerd in een wervelend, klassiek aandoende groepschoreografie waarin de aardse Winand (Selmar Jurian) en het schijnsel Walkyre (Luisa Montero de la Rosa) een onmogelijke liefde voor elkaar opvatten. Dans vormt een van de sterkste onderdelen in het multidisciplinaire totaalschouwspel.

Wat het meest indruk maakt, is de moed die ten grondslag ligt aan *Terug naar Gaia*. Hoogstins en haar team hadden er voor kunnen kiezen het bij *Walkyre echo's* te laten, ook zonder een duizendkoppig publiek kan een vijver in het Drentse landschap mooi zijn. Ze hadden er voor kunnen kiezen de gesignaleerde problemen weg te lachen en de toeschouwers opgelucht huiswaarts te laten gaan.

Maar soms moet iets, omdat iemand het noodzakelijk acht.